

maand: februari
jaar: 2012
nr: 15

GCL - BERICHTEN

Voor(zitters)woordje

Onlangs zag ik op TV een voormalig topman van Fortis. Hij vertelde dat de mensen vandaag teveel worden geleid door hetzij hebzucht, hetzij angst.

Enkele dagen later las ik een uittreksel uit een boek van Bronnie Ware (een Australische palliatieve verpleegkundige) over dingen die mensen het meest betreuren aan het einde van hun leven. Hierin komen o.m. naar voren: meer trouw zijn aan jezelf, nl. de goede keuzes maken om je dromen te realiseren i.p.v. te leven volgens verwachtingen van anderen; minder hard werken; meer contact houden met vrienden en jezelf gelukkiger maken.

Wat een contrast tussen die eerste groep van mensen die volop in het actieve leven staan en zij die het strijdtoneel gaan verlaten.

De eerste lijken geleid door valse vormen van geluk - demonen, de tweede openen hun ogen voor duurzame vormen van vreugde. In welke groep zie je jezelf? En hoe nog in de tweede groep raken voor het einde van je leven?

Ik vermoed dat de ignatiane spiritualiteit hier iets mee te doen kan hebben. En zo ook Jezus zelf, denken we maar aan de ontmoeting met de tollenaar, die geleid door hebzucht meteen ontdooit na een maaltijd met Jezus.

Meer algemeen denk ik dat de huidige crisissen volop angst en hebzucht cultiveren maar kunnen worden aangepakt als we ons in een bredere dimensie van ontmoeting met anderen durven te plaatsen. Ontmoeting tussen Noord en Zuid, tussen generaties, tussen rijk en arm, werkgever en werknemer, overheid en bevolking, allochtoon en autochtoon en waarom ook niet de topmanager en de verpleegkundige. Niet met als doel de ander iets af te pakken, maar om elkaar een bron van duurzame vreugde te mogen geven. De vastentijd geeft ons de kans om ons meer bewust te worden van onszelf en waartoe God ons oproept.

In deze geest wil ik jullie allen uitnodigen op onze GCL-dag op 25 maart, die volop over deze thematiek zal gaan.

Ivo Raskin, voorzitter GCL Vlaanderen.

'VASTEN', heeft dat vandaag nog zin ?

Waar komt het vasten vandaan? Heeft het zin te vasten? En wat is de zin ervan vandaag? Wauthier de Mahieu s.j neemt ons mee in de vastenperiode en doet ons nadenken: Wat betekent het vasten voor mij?

Vasten? Een woord dat op zichzelf reeds vragen oproept. Waarom juist dat woord? De Romaanse talen lijken iets logischer te werk te gaan. 'Jeûner', in het Frans, komt van het Latijn 'jejunus', dat verwijst naar iemand die niet gegeten heeft, die hongerig is of mager. Zou het dan in de Germaan-se talen iets te maken hebben met de broeksriem wat vaster aanspannen? Toch niet. 'Vasten' was vroeger een overgangelijk werkwoord. Het had de ruimere betekenis van 'vastmaken' en ook van 'bindend verklaren'. Vanuit die laatste betekenis, en tevens vanuit een binnenkerkelijk ge-bruik, is het zich later gaan toespitsen op de betekenis die het nu heeft, namelijk 'zich verbinden tot het naleven van regels betreffende het zich onthouden van voedsel'.

Maar waarom dan die regels? Gewoon omdat het gezond kan zijn zich, bij het begin van de lente, terug wat vrij te maken van onze al te zware winterkost, en wellicht ook enkele vetconcentraties uit ons lichaam te verwijderen? Neen. Ze hebben meer te betekenen dan dat. De godsdiensten die deze regels uitschrijven zijn meestal niet op de eerste plaats bezorgd. om onze fysieke gezondheid.

Dit roept dan weer een andere vraag op. Godsdienstige praktijken die zich toeleggen op het inperken van onze eetlust, terwijl meer dan de helft van de mensheid honger lijdt, is dat geen spiritualiteit voor rijke mensen, een luxespiritualiteit die verraadt aan welke kant van de armoedegrens de godsdienstige instanties en religieuze leiders staan? Deze opwerping zomaar van de hand wijzen zou te gemakkelijk zijn. Het is integendeel goed dat we die vraag meenemen bij ons zoeken naar de diepere zin van de vasten, waartoe die vraag ons juist uitnodigt.

Nergens werd deze diepere zin beter verwoord dan in de wijze waarop Jezus zelf reageerde op het verwijt dat de farizeeën en de schriftgeleerden tot Hem richtten : *"De leerlingen van Johannes vasten geregeld (...) en de leerlingen van de Farizeeën eveneens. Maar die van U eten en drinken maar ! Jezus zei: 'U kunt de bruiloftsgasten toch niet laten vasten terwijl de bruidegom bij hen is? Maar er zullen dagen komen dat de bruidegom van hen is weggenomen; dan, in die dagen, zullen ze vasten.'" (Lc 5,33-35).*

Vasten heeft dus, in Jezus' ogen, duidelijk te maken met een afwezigheid. Het is, met andere woorden, een manier van omgaan met een tekort. En een manier van omgaan die er precies in bestaat dat je jezelf bewust tekort gaat doen. Vandaar weer een vraag, namelijk: is dat dan geen vorm van homeopathie? Of van overdracht? Een kwaal genezen door een analoge kwaal op te wekken, of door het over te brengen naar een ander domein, van het geestelijke of het gevoelsmatige namelijk naar het fysieke, een domein waar het gemakkelijker te behandelen valt. Neen. Dat is het weer niet. Het gaat er niet om het tekort te behandelen, en nog minder om het op te heffen. Integendeel. Het is veeleer een manier om het tekort ten gronde te doorleven.

Heel menselijk is dat. We zien het zo gebeuren. Iemand die een geliefde verloren heeft, heeft meestal niet veel honger meer. Niets dat hem of haar nog echt smaakt. Niettemin blijft er tussen dit 'heel menselijke' en het 'religieuze vasten' een belangrijk verschil bestaan, wellicht groter nog nu dan vroeger. Het is alsof de oorzaak-gevolg sequens wordt omgekeerd. In menselijke situaties wordt dat tekort heel pijnlijk aanvoeld en, hoe pijnlijker, hoe sterker ook de eetlust verdwijnt. Maar wordt vandaag in onze wereld dat tekort, namelijk die afwezigheid van de bruidegom, zo pijnlijk aanvoeld? En hoe zit het met mijn persoonlijke beleving van die afwezigheid? Eigenlijk is dit de enige belangrijke vraag. Lijd ik daar echt onder? En het omkeren van de sequens bestaat er dan in dat het nu het vasten zelf is dat ons aan die afwezigheid, en aldus aan die vraag komt herinneren.

Zo belanden we weer bij de vraag opgeroepen door die zogenaamde luxespiritualiteit. Er zijn namelijk in onze wereld andere tekorten die zich wel heel pijnlijk laten voelen. Honger op de eerste plaats maar, daarmee samenhangend, tekort aan werkgelegenheid, en werk dat zo ondermaats bezoldigd wordt, dat diegenen die zich erin afsloven, alles behalve een menswaardig bestaan kunnen leiden. Tekorten die dus het gevolg zijn van onrechtvaardige sociale en economische structuren. Wanneer wij daar gevoelig voor zijn, en die gevoeligheid ook willen aanwakkeren of levend houden, wanneer wij, door de manier waarop wij vasten, onze aandacht op die tekorten in ons menselijk samenleven willen richten, kunnen wij inderdaad van dat vasten iets heel zinvol maken. Dat is de vasten van 'Broederlijk Delen', het beleven van onze solidariteit met al die mensen die aan een of ander tekort lijden, en dat, over alle grenzen heen en met al wat daar rond georganiseerd wordt. Voor heel wat mensen is het vasten op die manier inderdaad terug zinvol geworden.

Doch hiermee is er iets heel belangrijks gebeurd, dat we ook niet uit het oog mogen verliezen, te meer dat het het gevaar inhoudt van een zekere verschraving. We hebben namelijk de verticale dimensie van de vasten, omdat wij die niet meer beleefden, gewoon neergehaald naar de horizontaliteit. En dat is niet zo gelukkig, tenminste als het zich daartoe gaat beperken. Het wordt pas juist, of ten minste 'ten volle' juist, wanneer onze horizontale beleving opgenomen blijft binnen een verticale lijn. Dit wil niet zeggen dat het horizontale een vermediation moet worden tot het verticale, in de zin van 'ik help mijn naaste om mijn hemel te verdienen'. Dat dit zo niet mag beleefd worden heeft Jezus heel duidelijk aangegeven wanneer hij van het 'Tweede Gebod' een afzonderlijk gebod gemaakt heeft, en geen stuk van het Eerste. De twee staan

naast elkaar. Dat is ook de eerder ontstellende les van Matteüs 25,31-46. Maar zij worden best samen beleefd.

Hoe doen wij dat dan? Wellicht door tot het besef te komen dat, zolang wij overgeleverd blijven aan onze menselijke krachten en mogelijkheden, wij altijd zullen blijven aanbotsen tegen het per-soonlijk en collectief egoïsme van de mens, zijn neiging om er eerst voor te zorgen dat hij het voor zichzelf zo goed mogelijk heeft, en zijn neiging om dit te verwezenlijken ten koste van de anderen. Wat wij voor de anderen overhebben, zijn meestal maar de kruimels die van onze eigen tafel vallen. Werkelijke solidariteit op wereldvlak is maar mogelijk wanneer onze zin voor rechtvaardigheid gedragen wordt door een werkelijke en alomvattende liefde. En deze laatste is maar mogelijk wanneer wij ons laten dragen door de liefde die van God komt. Zij alleen is geheel onbaatzuchtig. Deze liefde gaat onze menselijke mogelijkheden te boven. We zullen ze altijd voor 'n stuk blijven missen.

De vraag blijft dan voor ons of wij ook tot het besef komen van dit tekort. En het aanvoelen van dit tekort zullen wij pas in onze beleving vertalen als deze ook een stukje onbaatzuchtigheid of gratuiteit vertoont. Met andere woorden als onze vasten niet enkel functioneel en caritatief beleefd wordt, als tegemoetkoming aan de noden van onze medemensen, maar ook als uitdrukking van een blijvend tekort in onszelf, een dorsten naar God dat hier wellicht nooit ten volle bevredigd zal worden.

Wauthier de Mahieu s.j.

Lente

Nu het plantenleven weer ontwaakt
en de natuur zich rondom ons vernieuwt,
zien wij hoe Gij, God,
aan alles groeikracht geeft.

Maak ons geduldig
als de boer die zijn land bezaait.
Maak ons tot mensen van vertrouwen,
want wat Gij in ons begonnen zijt,
zult Gij ook doen groeien en rijpen
tot volkomenheid.

Maak ons vrij als de vogels:
ze zaaien niet en maaien niet.
Maak ons onbezorgd als de bloemen:
ze spinnen niet en weven niet.

Leer ons
in deze dagen van wisselvallig weer,
van zon en regen, warmte en kou,
dat wij mens moeten worden
in vreugde en verdriet.

Loyola

pelgrimstocht

In het kader van onze IgnAN-reeks, laten we jullie in deze GCL-berichten kennis maken met de 'Loyola Pelgrimstocht'.

Het Ignatiaans Apostolisch Netwerk is in Vlaanderen in 2008 opgericht als samenwerkingsverband tussen instellingen en werken die historisch gegroeid zijn uit het apostolaat van de jezuïeten.

Ook GCL-Vlaanderen is lid van IgnAN.

"Als je op zoektocht gaat naar God, moet je je koffers pakken, je ezel zadelen en vertrekken.

Nauwelijks zichtbaar in de verte ligt de berg van God... Vertrek bij zonsopgang."

Het is zowat een traditie geworden sinds vele jaren dat we tijdens de zomer met een groep pelgrims van 20 tot 50 jaar op tocht trekken naar Spaans Baskenland. We stappen van Loyola naar Javier in Navarra. Op deze tocht volgen wij ook een innerlijke weg en laten ons hierbij leiden door de lichtbakens die Ignatius van Loyola, die zichzelf de pelgrim noemde, heeft uitgezet.

In wat volgt laten we een pelgrim van de tocht in 2009 aan het woord: *Nathalie Salazar Medina* woont in Oostende en werkt voor het vluchtelingenwerk van de Jezuiëten in Brussel. Ze is lid van de GCL-groep "Ontmoeting".

Dit jaar gaat de Loyolatocht door van 13 tot 26 juli 2012.
www.pelgrimstochten.be

Als ik aan de Loyolatocht terugdenk, dan komen er heel wat mooie herinneringen naar boven... ik herinner me de natuur, waarin we mochten stappen dag na dag na dag na dag. Ik herinner me de medepelgrims met wie ik heb kunnen praten, bidden, lachen, eten. De begeleiders herinner ik me, en dan vooral wat ze ons gezegd hebben. Ja, ik denk er graag aan terug, want die tocht heeft mij iets gegeven...

Van het stappen zelf, met de rugzak op mijn rug, heb ik echt genoten! Sporten doe ik sowieso graag en de tocht beschouwde ik een beetje als een uitdaging... soms was het wat lastig als het te warm was of te steil, maar dat viel eigenlijk allemaal wel mee. Om de inspanning aangenaam te houden voelde ik dat ik mijn eigen snelheid moest blijven volgen en die van de anderen geduldig respecteren. Eén keer heb ik me daar niet aan gehouden. Dat was naar het einde toe bij een dagtocht van zes uur. De "finish" was al in zicht en twee mannelijke pelgrims stapten op een rustig tempo een stuk voor mij uit. Nu wilde ik toch eens als eerste aankomen... ik zette een sprint in, haalde de tweede in de rij in, de eerste begon ook te sprinten en... ik heb het nét niet gehaald, maar eindigde op een eervolle tweede plaats! Als beloning voor de inspanning kregen we van een begeleider elk een stukje frisse citroen.

Ons groepje was muzikaal, wat betekent dat we heel wat hebben afgezongen samen. Vóór elke maaltijd zongen we, bij de afwas, tijdens het stappen soms ook. Eén van de mooiste momenten vond ik toen we in een kapel het Taizélied "Oculi nostri" in vier stemmen zongen. Het was muisstil in de kapel, alleen onze stemmen weerklonken als een prachtig gebed: "Oculi nostri ad Dominum Jesum. Oculi nostri ad Dominum nostrum..." Dit was een moment van verbondenheid, samen richtten we onze ogen op onze Heer. Zeer mooi... ik wou dat ik dat moment kon herbeleven!

De uitwisselingen tijdens de groeps gesprekken vond ik vaak inspirerend. Er heerste een sfeer van eerbied en geduldige aandacht voor elkaar. Het was boeiend om elkaar op zo'n manier te ontdekken. Daarbij vond ik het belangrijk dat we niet zomaar in het "luchtledige" over iets spraken, maar wel rond een thema, elke dag een ander thema, gebaseerd op de dynamiek van de geestelijke oefeningen van de heilige Ignatius. Vooral de woestijndag is me bijgebleven. Wat de begeleider ons die dag had meegegeven, heeft me diep geraakt. Het ging over onze duistere kanten, ieder van ons heeft er wel, je kunt ze als kerkers voorstellen. We werden uitgenodigd om af te dalen naar die diepte, maar we mochten er niet te lang blijven en er vooral niet alleen heengaan. We moeten Jezus uitnodigen om samen te gaan kijken... Vandaag probeer ik het nog altijd zo te doen.

Ben ik door die tocht veranderd? Toch wel een beetje, zou ik durven zeggen. Na de tocht had ik een grote behoefte om wat ik had meegemaakt door te vertellen, ik had er het hart van vol! Iedereen zou eens zo'n tocht moeten stappen, vond ik. Maar niet iedereen stond ervoor open, merkte ik al snel. Te weinig verlofdagen, te grote fysieke inspanning, teveel gericht op gebed en bezinning, ik heb argumenten genoeg gehoord om niet deel te nemen.

En toch... als je niet eens iets nieuws probeert, dan zul je nooit weten of je er iets aan kunt hebben. Het nieuwe voor mij was de combinatie van verschillende elementen die ik al een beetje kende: natuur, sport, bezinning... De mensen waren nieuw, de gesprekken, de inleidingen op het thema van de dag. Het nieuwe was een verademing, een frisse lucht voor mijn geloof dat anders dreigde op te drogen en vast te roesten. Dankbaarheid is wat ik daarom voel!

Nathalie Salazar Medina
GCL-groep Ontmoeting

Op de koffie met Els Knockaert

Els is reeds 20 jaar lid van de GCL-groep YES. Ze heeft een lange weg afgelegd om haar 'roeping' te vinden. Op 3 september 2011 werd ze gewijd tot 'gewijde maagd'. Er waren vele getuige van de bijzondere viering met een bomvolle kapel bij de Paters Karmelieten in Brugge. Velen, vooral randkerkelijken en zelfs agnosten, waren geraakt door de getuigenis van Els. We willen dit daarom ook met jullie delen en laten Els aan het woord.

Een aantal jaren geleden maakte ik een wijding mee van een jonge vrouw en dat was voor mij zo overweldigend. In die viering voelde ik meteen dat ik thuis kwam, thuis bij God en mezelf. Ik kan dat nog altijd moeilijk beschrijven, maar voor een liefdesgevoel schieten menselijke woorden zo vaak tekort. Vanaf dat moment wist ik dat dit ook mijn weg kon en mocht zijn in een wereld waar secularisatie hoogtij viert en erge gebeurtenissen in de kerk nog aan het licht moesten komen. Een evidente keuze was en is dit dan ook niet. Gegroeid uit de basisgemeenschappen was ik een geëngageerde vrouw in de kerk. En geen haar op mijn hoofd dacht toen dat ik de weg zou gaan die ik nu ga. Maar na onderscheiding, gebed, gesprek en die viering begreep ik dat mijn weg wel eens een andere kant kon opgaan. Celibatair leven is een zotte keuze, dat geef ik toe. Maar mijn hart zei "ja" en ik zag anderen in die keuze gelukkig zijn. In de loop van vier jaar heb ik dan nog uitdrukkelijker "ja" gezegd tegen die uitnodiging van God. Hij nodigde uit, het was aan mij om daarop in te gaan. Hij laat de mens vrij, echt waar! Maar op een bepaald moment moet je de knoop doorhakken om een toekomst uit te bouwen in Liefde met, door en voor God.

Wat voor de basisgemeenschappen zo belangrijk is, is nog altijd een belangrijk punt in mijn geloofsleven: inzet voor de medemens. Zien, oordelen en handelen. Een boodschap van Cardijn die mij ook is bijgebleven door de VKAJ (Vrouwelijke arbeidersjeugd). Dat probeer ik vandaag als godgewijde te beleven en door te geven in het onthaal van een school. Door de jaren wordt je gevoeliger voor die leerling die het moeilijker heeft in het leven. En een kopje koffie voor een vermoeide collega brengt soms soelaas. In de pastorale werkgroep van de school

probeer ik mijn steentje bij te dragen om die boodschap van Liefde door te geven. Na verloop van tijd is er echter in mijn leven als gelovige een dimensie groter geworden: gebed. Ik leef daardoor ook als geassocieerde met de gemeenschap van Karmelieten, mijn burens. O.a. zij hebben mij duidelijk gemaakt dat je door gebed beter leert onderscheiden waar het op aan komt in het leven. Ik leerde God en mezelf beter kennen en het heeft me geholpen om de keuze te maken die mij naar die bewuste dag van wijding bracht. De naam (maagdenwijding) die de wijding binnen de kerk meekreeg lijkt oubollig en misschien dringt een naamsverandering zich op. Maar het betekent dat je als vrouw celibetair leeft. Je gaat alleen en ongehuwd verder door het leven maar je leeft wel naast, met en door God en met de mensen rondom je heen. Overigens leg je voor en in de kerk geen andere gelofte af. Evangelisch leven betekent echter wel dat je deelt en je dagelijks bestaan gehoorzaam maakt aan het leven van Jezus. Ergens op je hart leg je een evangelisch zegel van Jezus.

Ondertussen leef ik mijn leven zoals ik al jaren doe. Ik woon in een nederig huisje. Heb mijn huishouden, ga dagelijks werken. Ik ben Els en blijf Els met mijn gaven en soms mindere goeie kantjes. Ik blijf een mens die door vallen en opstaan probeert het evangelie op een voor mij geoorloofde manier te beleven. Dat mensen naast mij andere wegen gaan is voor mij geen probleem. Wat ik al zei in voorgaande regels: God laat zijn mensen vrij, blijft voor mij een grote waarde. Niemand kan een ander iets opleggen, ook de kerk niet... Alleen God kan een mens voor een voldongen feit stellen en dan telt alleen nog die Liefde!

*Els Knockaert,
GCL-groep YES*

GCL-Vlaanderen

www.gclvlaanderen.be

GCL-berichten is de nieuwsbrief van de Gemeenschap van Christelijk Leven in Vlaanderen

Voorzitter: Ivo Raskin – Warotstraat 19A - 3020 Herent – 016/68 01 51 – info@gclvlaanderen.be

Nationaal kerkelijk assistent: Pieter-Paul Lembrechts s.j. – Drongenplein 26 – 9031 Drongen – 09/216.64.27 – pp.lembrechts@oudeabdij.be

Redactie GCL-berichten: Renate Cauwels, Pieter-Paul Lembrechts s.j., Ann Sieuw, Cecilia Vanneste (gcl-berichten@telenet.be)

Vormgeving: Pascal Veeckman

GCL-berichten is gratis voor GCL-leden, niet-GCL-leden betalen €6 (Nederland €7,50).

GCL-rekeningnummer: 446-6611671-97 (Nederland: IBAN-nummer: BE54 4466 6116 7197 - BIC: KREDBEBB)

GCL-berichten

maand: februari

jaar: 2012

nr: 15

GCL-dag 25 maart 2012

De wens om te groeien in geloof en daarvoor mogen putten uit de ignatiaanse spiritualiteit is iets dat ons als GCL-leden kenmerkt. God zoeken in alle dingen, in ons dagelijks leven – ons gezin, onze vrienden, het werk, de samenleving, doorheen persoonlijk gebed en in onze GCL-bijeenkomsten. Ontmoeting met anderen kunnen op deze zoektocht verrijkend zijn en moed geven.

Het wordt een dag van ontmoeting met leden van andere GCL-groepen, van luisteren naar een boeiende en actuele inleiding, van uitwisselen en samen vieren. We voorzien kinderopvang, dus ook jonge gezinnen zijn meer dan welkom. Heel wat leden hebben zich al ingeschreven en moest je dat nog niet gedaan hebben, is dit je laatste kans. I

We voorzien deze ingrediënten:

- Onthaal 9h30-10h, einde omstreeks 16h30
- Inleiding door Jacques Haers s.j.
- Persoonlijke tijd en Uitwisseling
- Middagmaal – soep en onze eigen picknick
- Gezamenlijke ontspannende activiteit
- Eucharistieviering

Inschrijven kan via www.gclvlaanderen.be of info@gclvlaanderen.be

Inschrijven kan tot 15 maart

Deelname : 7€ per volwassene, 5€ per kind (met een maximum van 10€ per gezin voor de kinderen of 24€ per gezin).

Schrijf dit over op rekening BE54 4466 6116 7197

van GCL Vlaanderen Warotstraat 19A 3020 Herent met vermelding "GCL dag 2012"

Voor de inleiding hebben we Jacques Haers s.j. te gast, begeleider van de groep Hertoginnedal. Zijn thema wordt (helaas) steeds actueler: crisissen. Op mondiaal vlak worden de crisissen steeds talrijker: economisch, ecologisch, kerkelijk, migratie, politiek, financieel enz. In ons eigen leven is de dynamiek van de crisis en hoe hiermee omgaan soms ook aanwezig. In het Grieks heeft het werkwoord $\kappa\rho\nu\nu\mu\alpha\iota$ als betekenissen: scheiden, schiften, onderscheiden, beslissen, beslechten, richten en oordelen. Crisis is een 'moment van de waarheid', waarop een beslissing moet worden genomen die van grote invloed is op de toekomst. De crisis kan ons m.a.w. ook een gelegenheid geven om de zaken scherper te kunnen zien en de zaken ten goede te keren. Te vaak wordt een crisis bestreden met de middelen die ze heeft veroorzaakt, waardoor ze in feite niet echt opgelost geraakt. Het is maar door het roer om te gooien, om vanuit ontmoeting en onderscheiding te vertrekken dat we komen tot creatieve en echte oplossingen.

Wist-je-dat-je

Wist je dat de nieuwe GCL-groep die samenkomt in de Oude Abdij een passende naam gevonden heeft?

Vanaf nu gaan zij door het leven als de GCL-groep *Carpe Deum*.

De groepsverantwoordelijke: Renate Cauwels

De groepsbegeleider: Pieter-Paul Lembrechts s.j.

Plaats van samenkomst: Oude Abdij Drongen.

Wist je dat de GCL-groep Ludwig volop aan het zoeken is naar een voor-ieder-een-aanvaardbare naam? Ze geraken er evenwel niet uit...maar beslissen wel al voor een tijdelijke verandering naar de GCL-groep *Wijgmaal*.

De groepsverantwoordelijke: Els Verhesschen

De groepsbegeleider: Ludwig Van Heucke s.j.

Plaats van samenkomst: Wijgmaal

FAMILIEDAGEN

Vrijdag 6 juli tot maandag 9 juli 2012

Gezinnen met kinderen tussen 0 en 20 jaar brengen samen enkele dagen door rond een thema. Er wordt afwisselend per gezin of in leeftjds-groepen gedacht, gepraat, gesport, gezongen, gebeden ... en veel plezier gemaakt.

OP DE FIETS met GOD

Woensdag 22 aug tot zondag 26 aug 2012

God vinden vergt soms geen andere inspanning dan met gesmeerde kuiten, op een bezinnend ritme, en vooral, met open ogen, de schone schepping door te fietsen.

